

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2006/010 Re

in de klacht nr. 2005.1140 (036.05)

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft bij verzekeraar een doorlopende reisverzekering afgesloten.

In artikel 5.7.1 van de op de verzekering van toepassing zijnde bijzondere verzekeringsvoorwaarden is bepaald:

‘Geen recht op vergoeding bestaat indien verzekerde niet de normale voorzichtigheid in acht heeft genomen ter voorkoming van verlies, diefstal of beschadiging van bagage, waaronder mede begrepen geld, cheques, (giro)betaalkaarten, reisdocumenten, kostbare voorwerpen, zoals foto-, film-, geluids-, beeld-, video- en computerapparatuur, muziekinstrumenten, sieraden, horloges of bontwerk.’

In artikel 5.7.4 van deze voorwaarden is bepaald:

‘Ten aanzien van geld, cheques, (giro)betaalkaarten, kostbare voorwerpen, kostbaarheden en reisdocumenten bestaat bovendien geen recht op vergoeding in geval van zonder toezicht achtergelaten anders dan in deugdelijke afgesloten ruimten onverminderd het bepaalde in de voorgaande artikelen.’

In artikel 5.7.5 van deze voorwaarden is bepaald:

‘Voor het in dit artikel onder 5.7.1 tot en met 5.7.4 bepaalde geldt overigens dat van verzekerde verlangd mag worden dat hij onder de gegeven omstandigheden in redelijkheid niet betere maatregelen ter voorkoming van verlies, diefstal of beschadiging had kunnen treffen.’

Een bijblad 2 bij de verzekeringsvoorwaarden vermeldt:

‘Gaaf u met vliegtuig, bus trein of boot op vakantie?’

- Neem uw waardevolle spullen, waardevolle papieren, breekbare spullen en medicijnen mee in uw handbagage.’

Klager heeft aan verzekeraar om vergoeding gevraagd van een digitale camera met toebehoren ter waarde van in totaal € 854,- die hij op 5 juni 2004 tijdens een vliegreis is kwijtgeraakt. Klager had de camera niet als handbagage vervoerd, maar als ruimbagage in een tas, die door klager in een faxbericht van 18 juni 2004 aan de luchtvaartmaatschappij werd omschreven als: 'the bag is a simple zip-up bag made of soft plastic with no lock...'. Verzekeraar heeft met een beroep op de hierboven geciteerde polisbepalingen aan klager schadevergoeding ontzegd.

2006/010 Re

De klacht

Mede gelet op de in het luchtvervoer toegepaste zeer strenge veiligheidsmaatregelen, die het publiek het gevoel geven van een hoge standaard van veiligheid, mag men in redelijkheid verwachten dat als dan bij luchtvervoer een fototoestel in de ruimbagage zoek raakt, de waarde ervan door verzekeraar wordt vergoed. Weliswaar heeft de Raad van Toezicht eerder al over kwesties zoals de onderhavige geoordeeld, maar daarna hebben vele ontwikkelingen plaatsgevonden in het luchtvervoer en de verzekeraarbaarheid ervan. De laatste uitspraak van de Raad daarover dateert immers van 1992. Bovendien was in de door de Raad beoordeelde kwesties sprake van diefstal van geld en was de waarde van het ontvreemde hoger. De door klager gesloten reisverzekering bevat geen specifieke uitsluiting voor verlies van ruimbagage. Als ruimbagage van de dekking is uitgesloten, stelt deze dekking weinig voor.

Het standpunt van verzekeraar

Klager heeft op het schadeformulier aangegeven dat de camera ergens tussen Hamburg en Ibiza is kwijtgeraakt of gestolen uit zijn tas. Hij twijfelt zelf over de toedracht omdat hij heeft ingevuld: 'stolen apparently during air-travel'. Hij heeft de camera niet als handbagage, maar in een onafsluitbare en derhalve onafgesloten eenvoudige tas in het bagageruim vervoerd. Hij heeft van de vermissing van de camera met toebehoren geen aangifte bij de politie gedaan.

Verzekeraar heeft vergoeding van de camera om een aantal redenen geweigerd. Ten eerste is niet de normale voorzichtigheid in acht genomen als bedoeld in de artikelen 5.7.1, 5.7.4 en 5.7.5 van de polisvoorwaarden. Algemeen bekend is dat veel wordt gestolen tijdens vlieguren. Daarom had klager de camera als handbagage moeten meenemen. Hij heeft zelfs geen gebruik gemaakt van een deugdelijke koffer, maar van een simpele plastic tas met een ritssluiting. Hij heeft hiermee niet de normale voorzichtigheid in acht genomen terwijl hij dit had behoren te begrijpen.

Verder is de onderbouwing van de keuze om de camera in een plastic tas in het bagageruim te vervoeren niet aannemelijk. Zo geeft klager in zijn brief van 1 augustus 2004 aan dat hij een keuze moest maken wat hij als handbagage zou meenemen en wat hij moest inchecken als bagage. Hij heeft aangegeven dat hij reeds zoveel cadeautjes en geld in zijn handbagage had dat de camera erbij te veel zou worden. Daarom heeft hij besloten om de camera in de plastic tas met rits in het bagageruim te vervoeren. Afgezien ervan dat dit, zoals aangegeven, niet aannemelijk is, komt een dergelijke keuze voor rekening en risico van klager.

Daarnaast geeft verzekeraar een aantal tips aan de verzekerden in een bijblad bij de polisvoorwaarden, 'Laat je vakantieplezier niet afpikken!', waarin bij vlieguren wordt geadviseerd om waardevolle zaken als handbagage mee te nemen. Het negeren van dit advies is voor rekening en risico van klager.

Als laatste wijst verzekeraar op een arrest van de Hoge Raad van 17 mei 1991, VR 1992/19, waarin deze het arrest van het Hof in stand had gelaten. Het Hof had de vordering van de verzekerde afgewezen. De verzekerde had een kostbare videocamera in het bagageruim van een vliegtuig laten vervoeren. Het Hof had geoordeeld dat de verzekerde niet de normale voorzichtigheid in acht had genomen, onder meer omdat deze niet had aangetoond dat vervoer van de videokoffer als handbagage onmogelijk was geweest. Overigens had de Raad van Toezicht zich in Uitspraak Nr. V - 87/9 van 9 februari 1987, VR 87/4 al over die casus uitgelaten en het standpunt van de verzekeraar verdedigbaar geacht.

Klager stelt dat de reeds genoemde tips slechts tips waren en geen officiële polisvoorwaarden. Verzekeraar is het daarmee niet eens. De tips zijn een manier

2006/010 Re

om de verzekerde bewust te laten omgaan met vervoer van kostbare zaken en in die zin maken ze wel degelijk deel uit van de polisvoorwaarden. Dit wordt verderop in de polisvoorwaarden nogmaals benadrukt onder de noemer 'normale voorzichtigheid.' Klager heeft niet aangegeven waarom hij de tips heeft genegeerd.

Klager heeft ook gesteld dat verzekeraar de verzekerden onvoldoende heeft geïnformeerd via de website. Verzekeraar gebruikt zijn website niet voor dergelijke mededelingen en informeert zijn verzekerden uitsluitend via de polisvoorwaarden.

Verzekeraar is nog gewezen op de uitspraken Nrs. V - 85/19 en V - 88/1 van de Raad van Toezicht. In deze kwesties was echter sprake van een goed afgesloten koffer. Daarom zijn de genoemde uitspraken voor de zaak van klager irrelevant.

Ten slotte heeft klager de gestelde schade en zijn stellingen niet met feiten onderbouwd.

Het commentaar van klager

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd.

Het oordeel van de Raad

Verzekeraar heeft in redelijkheid het standpunt kunnen innemen dat klager door het als ruimbagage in een vliegtuig meegeven van zijn digitale camera in een slechts met een ritssluiting af te sluiten tas van zacht plastic, ten aanzien van deze volgens de hierboven onder Inleiding geciteerde polisbepalingen als kostbaar voorwerp aan te merken digitale camera, niet de volgens deze bepalingen van hem te verlangen normale voorzichtigheid heeft betracht. Van algemene bekendheid is immers dat ruimbagage door vele handen gaat zonder dat daarop door de reiziger toezicht dan wel controle kan worden uitgeoefend. Daarbij komt dat een tas als de onderhavige, die slechts met een rits was afgesloten, zonder veel moeite kon worden opengemaakt. Voorts heeft verzekeraar het standpunt kunnen innemen dat een betere maatregel ter voorkoming van diefstal van de camera was geweest deze als handbagage mee te nemen, en voorts dat hetgeen klager heeft gesteld, onvoldoende aannemelijk maakt waarom dat laatste voor hem in redelijkheid niet mogelijk was. Verzekeraar heeft dan ook de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad door op grond van de hierboven onder Inleiding weergegeven polisbepalingen te weigeren de door klager geleden schade te vergoeden.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 12 december 2005 door mr. B. Sluijters, voorzitter, mr. H.C. Bitter, mr. D.H.M. Peepkorn, dr. D.F. Rijkels, arts, en dr. B.C. de Vries, arts, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. S.N.W. Karreman, secretaris, en uitgesproken op 6 februari 2006.

De voorzitter:

(mr. B. Sluijters)

De secretaris:

(mr. S.N.W. Karreman)